

Nemocnice sv. Patrika

Operace se BOHUŽEL nezdařila. Nezdařila! Nezdařila!!!... Annu vezou ze sálu zpátky na pokoj. Přišel pro ni statný prošedivělý muž, před sebou táhne špinavé úzké pojízdné lehátko, celé kovové. Naložil ji. Byl nemluvný a když přece promluvil, bylo by jí příjemněji, kdyby byl raději mlčel. Měl zvláštní chůzi, jako by napadal na jednu nohu. Projížděl s ní dlouhými chodbami, tlumené světlo dopadalo na světle zelené kachličky a Anně oděné v roztřepené plátěné nemocniční košili bez jediného knoflíku byla zima. Ozvalo se zakvílení. Zřízenec zmáčkl tlačítko nákladního výtahu.

Konečně ji dovezl na pokoj. Vydechla úlevou. Ulehla do postele, otočila se směrem k oknu a pomalu na sebe natáhla přikrývku. Až nyní si povšimla, že k ní mezitím přibyla nová spolubydlící. Leží v civilních šatech, na železné bíle nalakované posteli, podivně si Annu prohlíží. Promluvila. Přestože, jak odhadovala, jí mohlo být něco okolo padesáti, překvapil ji mladistvý tón jejího hlasu.

Měla krátce ostříhané světle hnědé vlasy a snad až příliš velké modré oči, které se okamžitě dožadovaly pozornosti. Povídá si s Annou, jako by se dávno znaly, vyptává se na děti. Proč to vlastně dělá? blesklo Anně hlavou. Vždyť ji už nejspíš nikdy nespátí. Navíc je noc a chce se jí spát. Něčím ji však přitahuje. Vlastně se jí to i líbí. Vzpomíná na Pavla a Pétu s Pavlínkou. Na radost, když udělali první krok. Na Pavlův první polibek. Vzpomíná zároveň i na rodiče, sourozence, na dětství. Vzpomíná na šumění větví a pach kalné vody z rybníka u lesa, kam tak ráda chodila. V oříškové skořápce plave mořem vzpomínek. Posunuje se časem se svými blízkými, po tak dlouhé době znovu šťastná.

Pohled neznámé náhle ještě více zpronikavěl, Annino tělo se zachvělo. „Smím?“ zeptala se Anny. Aniž by tušila, nač odpovídá, přikývla. Nemohla od neznámé odtrhnout oči. Pocítila teplo a tupý tlak v břiše. Dotek. Proniká to dovnitř těla. Tlačí... Jemné pnutí. Teď to táhne... Tah i pnutí pomalu ustává. Zase to teplo... Už necítí nic, vnímá jen nekonečné ticho. Ticho... ..

Do oprýskaných dveří vchází starší žena, v ruce drží teploměr. „Dobré ráno,“ pozdravila a její šedé oči vsazené do oválného obličejce starostlivě zapátraly v Annině tváři. Anna se na ni usmála. Cítila, že horečky konečně opadly.